

бѣха: плетенитѣ нѣща отъ неговитѣ ниви по жѣтва и хубавитѣ книги, пращани отъ познатитѣ му въ Русия.

На изтокъ взе да се здрача и всички отъ нивата поеха за село.

Жѣтвари и жѣтварки, трѣгнули напредѣ, запѣха пѣсенъ въ единъ гласъ, а следъ тѣхъ Габара, съ своето семейство и двамата си гости, бавно запристъпваха, унесли се въ хороводната пѣсенъ на жѣтваркитѣ. А, кога навлѣзоха въ отжпкания коларски друмъ — ей че и ржченица заиграха.

Стария Петъръ Габара гледаше на играчитѣ отъ коня и едва се стѣрпѣ да не слѣзе отъ него и съ играчитѣ сили да измѣри. Ала кога пристигнаха въ кжши и на всички ракия се поднесе, за да се почерпятъ и ржченицитѣ още пооживено подзеха, той нестѣрпѣ: излѣзе срещу най-младия жѣтваръ, размѣта въ дѣсна ржка бѣла кърпа и мжжки му ржченици поигра, да се знае кога се жѣтва започва.

IX.

Чудна глелка представлява Добруджа, кога се складатъ купни по пожънати нивя. Отъ далечъ тѣ сочатъ като изправили се пжтници, застанали на едно мѣсто, сякашъ вслушани въ нѣкакъвъ далеченъ гласъ и чакатъ да чуятъ последня дума. Тукъ нѣкой купень се вдига по-високо отъ другитѣ, каточе да види нѣщо отъ далечъ; тамъ другъ съ малко наведенъ калпакъ, задиря да зърне задъ други нѣщо, което се мѣрка въ кржгозора; по нататъкъ трети се поснишилъ, сякашъ ще седне за почивка... Четвърти, десети, безброй купни, изправени изъ пожънати стѣрнища, които привечерь, кога слънце залѣзва, хвѣрлятъ дълги сѣнки по пожънати нивя и предаватъ дивна хубость!

Тогазъ Стойко и Боянъ обичаха да излизатъ изъ нивята на разходка. И харесваше ли имъ нѣкое мѣсто, где сочна трева е покарала подъ сѣнката на нѣкой купень, тѣ сѣдаха на сѣнка и отваряха книги за четене.

Отворятъ ли книга, Стойко Габара се зачиташе